Stripmaandblad f 1,25 NR. 5

BRAMMETJE FOK

en de PARACHUTIST

NR. 5

BRAMMETJE FOK
en de
PARACHUTIST

Tekst: Cor Dokter

Tekeningen: Bart v. Leeuwen

1. Kokend warm was de dag geweest en de nacht bracht nauwelijks koelte. De tropenzon had het water van de oceaan verwarmd, tot de hand er nauwelijks in te houden was. "Pffffff. . ."

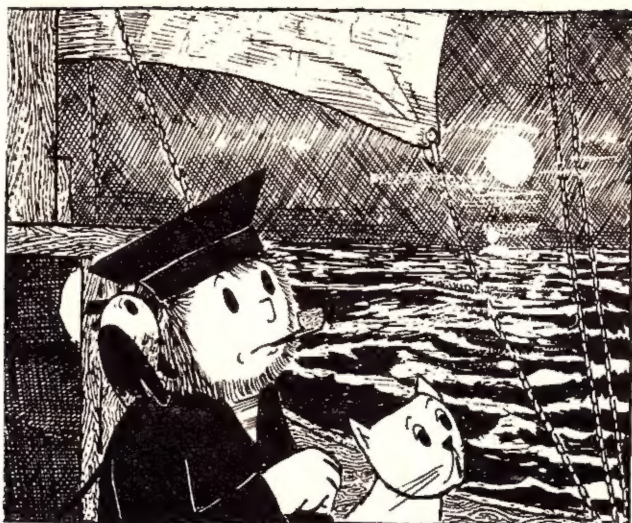
Bram zat aan dek, en slapen kon hij niet. Alleen in de nacht staarde hij voor zich uit, terwijl de Kokanje ook bij vol zeil nauwelijks vooruitkwam. Hij dacht aan de dagen, die hem wachten, aan de windstilte, die voorspeld was, aan duizend andere dingen, die niets met varen hadden te

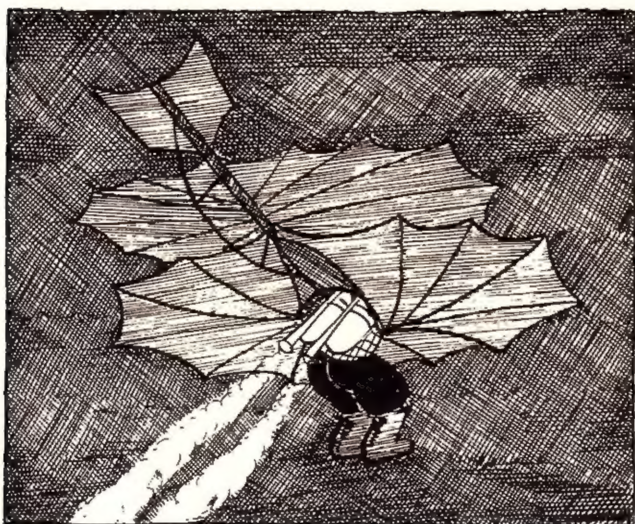
maken. . . .

In die soezerige toestand tussen droom en waken zag hij eensklaps in het maanlicht een donkere vorm naderbij komen, die groter en groter werd, en hem met vrees vervulde. Het leek een vleermuis. ... maar áls het er één was, dan was hij ontzaglijk groot en dan was hij veel verder boven zee dan welke andere vleermuis ooit wagen zou.

"Hé. . . Karo. . . Tutu. . . word eens wakker! " riep Bram haastig.

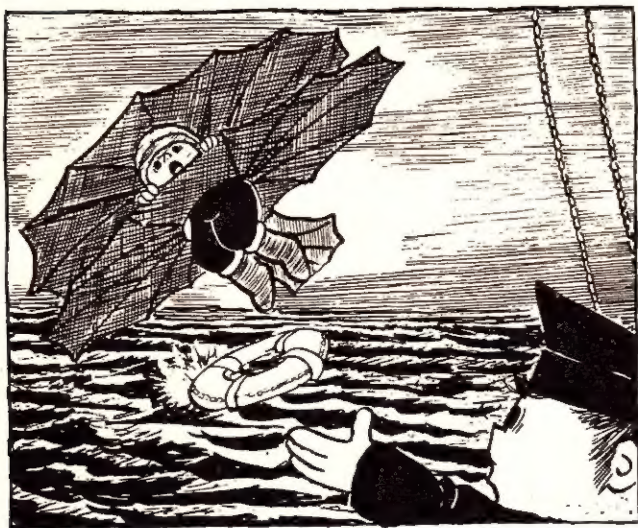
2. Slaperig kwamen de scheepskat en de papegaai de kajuit uit, waar ze ondanks de warmte toch genoeglijk hadden liggen dromen. "Wat is er Bram? Is het al ochtend? " vroeg Karo en brommerig er achter: "De ochtenden komen steeds vroeger, geloof ik."
"Kijk daar", zei Bram dringend en hij wees naar de donkere vorm in de lucht. "Waar lijkt dat op? Nou? " Ze keken goed en Tutu zei aarzelend: "Vleerrrrmuis? " "Zo groot? Zo ver van het land af? " vroeg Karo en Bram zei: "Precies! Het is heel gek, en ik vertrouw het niet. Als je niet beter wist

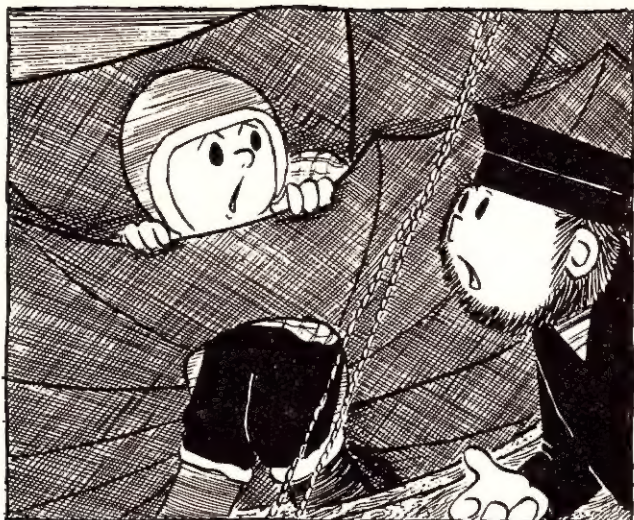
zou je zeggen. . . maar dat is te gek natuurlijk. . . een. . . een man aan een parachute."
Hoe gek het ook klonk, het was een man aan een parachute. "Maar hoe kan dat? " vroeg Bram. "Ik heb geen vliegtuig gehoord en het is hier zo stil, dat je zelfs de haaien met de ogen hoort knipperen."
"Je hebt zeker geslapen", zei Karo.
"Nee, dat heb ik niet", zei Bram stellig. "Maar als er geen vliegtuig was, waar komt dan die parachutist vandaan? "

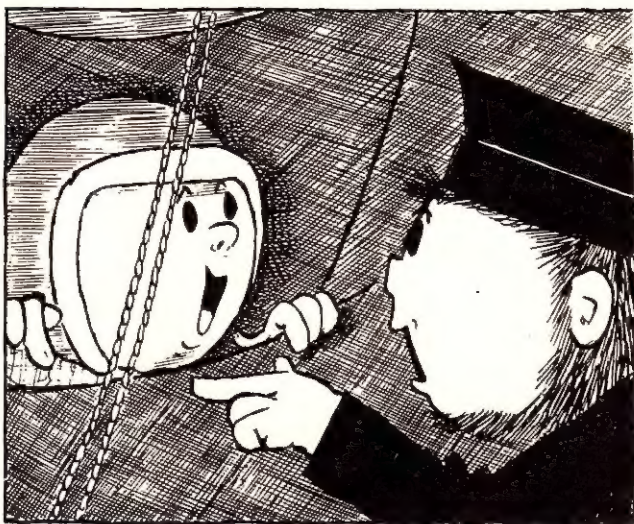
3. De parachutist naderde de Kokanje en in het heldere maanlicht waren nu ook zijn vertrokken trekken te onderscheiden. Het leek erop, dat hij in het water zou storten, en de man mocht zich gelukkig prijzen, dat hij op de wijde oceaan precies bij de Kokanje terecht was gekomen. "Prijs je gelukkig! " riep Brammetje dan ook. "Houd moed! We zullen je redden? "
Met vaste hand greep Bram de reddingsboei en kalm berekende hij, gesteund door een jarenlange ervaring met dren-

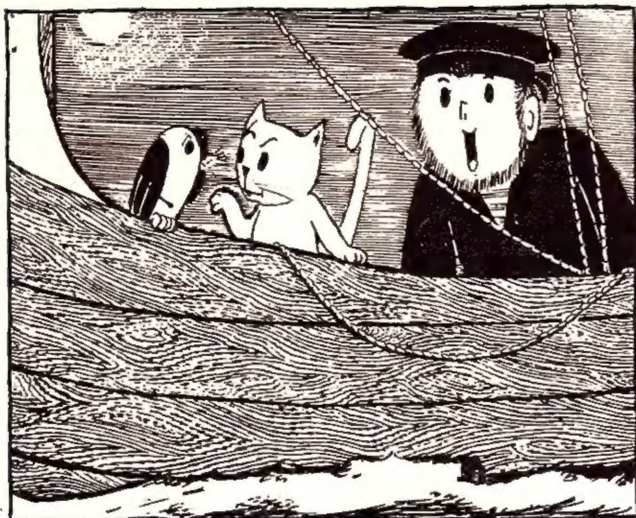
kelingen, waar de man in zee zou storten. Hij wierp de boei. . . en kreeg de schok van zijn leven. Want terwijl hij de boei gooide, dat de man er als vanzelf in terecht zou moeten komen, ging deze eensklaps met parachute en al weer. . . omhoog! Zijn stem klonk boos en onvriendelijk, toen hij uitriep: "Hé, voorzichtig daar met dat gegooi! Je had me wel kunnen raken! Moeten er soms ongelukken gebeuren? "

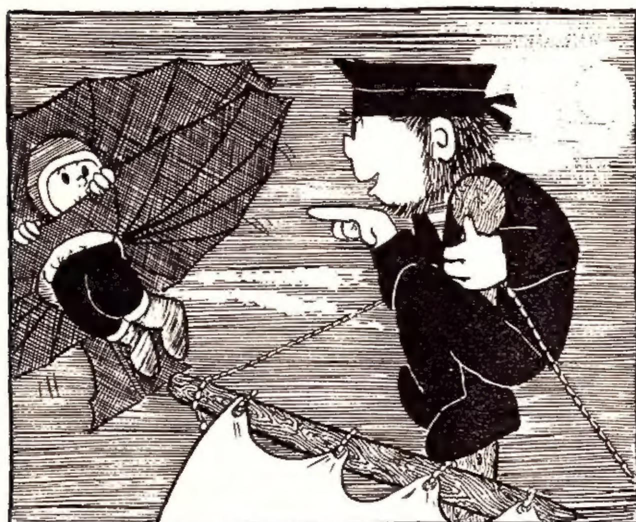
4. Bram was zo ontzaglijk verbaasd, dat hij niets kon terug zeggen. Met open mond keek hij naar de parachutist, die nu weer langzaam daalde en. . . op het wateroppervlak scheen te lopen. Pas toen de man met kleine trippelpasjes naast de Kokanje liep, had Bram zijn stem hervonden.
"Neemt u me niet kwalijk", zei hij onzeker. "Ik dacht, dat u in het water terecht zou komen. Ik wilde alleen maar helpen. . ."
"O, je dacht natuurlijk, dat dit een echte parachute was? " begreep de man. "Nee, nee, ik ben uitvinder, en dit is eigen-

lijk een vliegtuig, waarmee ik proeven neem. Maar om het geheim te houden heb ik er de vorm van een parachute aangegeven."
"Is dat moeilijk, dat vliegen? " vroeg Bram.
"Welnee, het is juist de bedoeling, dat met dit apparaat iedereen gaat vliegen, net zoals iedereen nu op de fiets kan rijden", zei de uitvinder, over een golfje heenstappend.
"Dus iedereen kan het leren? "
"In een paar minuten", zei de man.
Een roekeloos plannetje kwam in Brams hoofd op.

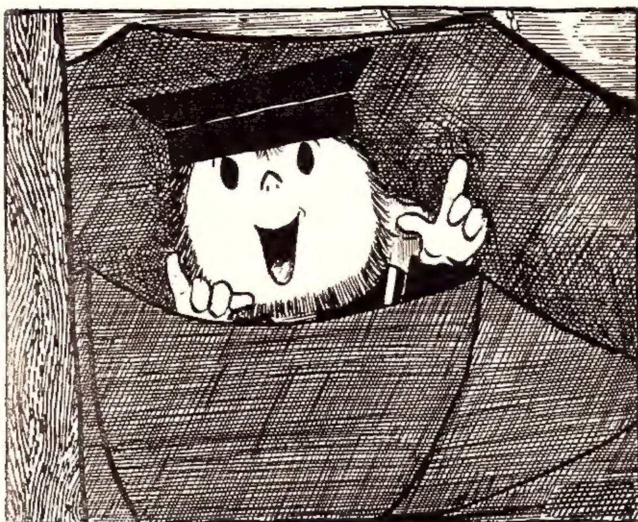
5. Met gefronste wenkbrauwen had Karo het gesprek tussen de parachutist en Bram Fok beluisterd en hij zei nu zachtjes tot Tutu, die het allemaal lodderig had bekeken: "Let op! Nu gaat Brammetje vragen of hij ook eens mag vliegen."
"'t Is niet waarrrrr", zei Tutu plotseling klaarwakker.
"Let maar eens op, ik ken 'm zo langzamerhand", zei Karo. "Als hij op die manier kijkt is hij wat van plan. . ." Nog wilde Tutu niet geloven, dat een zeeman dát zou durven, maar het verdere gesprek stelde hem in het ongelijk.

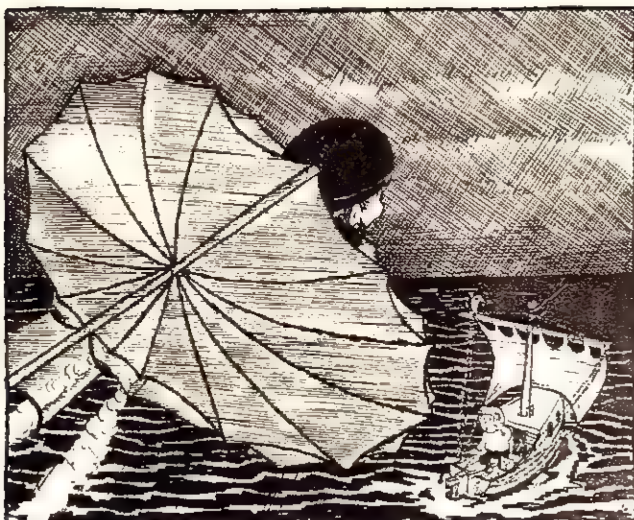
"Zou ik ook niet eens een keertje. . .? " vroeg Bram. "Met mijn toestel? " vroeg de uitvinder en hij ging van schrik wat hoger vliegen. Maar Bram volgde hem in het topje van de mast.
"Als iedereen het kan, moet ik het toch ook kunnen? "
"Nou. . . zo eenvoudig is het nu ook weer niet", zei de man. "En u zei, dat ik het in een paar minuten kon leren", zei Bram en dat was zo, dat had de parachutist zelf gezegd. Hij kon eigenlijk niet meer weigeren.

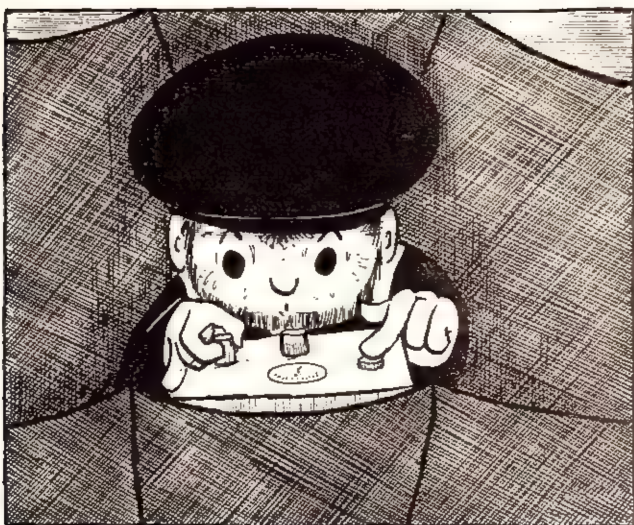
6. De parachutist landde op dek en gespte met enige tegenzin de apparatuur los, waarmee hij over de oceaan had gevlogen. Bram deed de gordel om en zijn ogen schitterden van verwachting. Maar Karo durfde nauwelijks meer te kijken. Op de voorplecht maakte Bram zich gereed voor de start. De uitvinder wees hem alle knopjes aan en gaf hem vele raadgevingen, waarnaar Bram nauwelijks luisterde. Er waren maar een paar knopjes en als het werkelijk zo eenvoudig was als de uitvinder beweerde, kon het voor een zeeman, die aan duizend touwtjes gewend was, geen moeilijk-

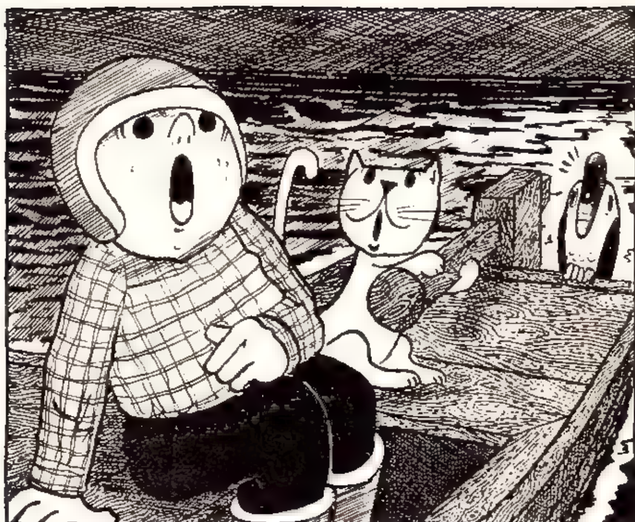
heden opleveren.
"Bram", zei Karo voorzichtig, "zou je het nu wel doen? Ik bedoel maar, aan boord is het toch ook fijn en. . ." Hij hield op, want hij kreeg de indruk dat Bram niet eens hoorde, wat hij zei.
"Let op", zei Bram, "daar gaat-ie".
De uitvinder maakte nog een beweging, alsof hij op het laatste moment de vlucht wilde verhinderen, maar toen schoot Bram al omhoog, de nacht in.

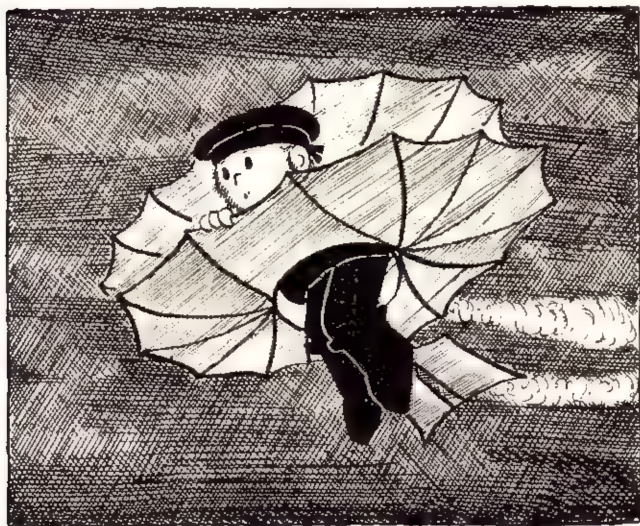
7. Bram maakte een sierlijke boog en een heerlijk gevoel van geluk ging door hem heen. De zee was natuurlijk het heerlijkste van alles, en er ging niets boven de zee, maar vliegen was fijn als afwisseling. En nog fijner was het om zélf te vliegen als de meeuwen en de zeearenden, die vrij waren en zorgeloos en blij. Het allerfijnst van het vliegen was wel, dat je zoveel van de zee kon zien. . .
Natuurlijk had Bram wel gemerkt, dat Karo weinig vertrouwen in het vluchtje had gehad en hij wilde graag bewijzen, dat een goede zeeman ook bóven de oceaan van

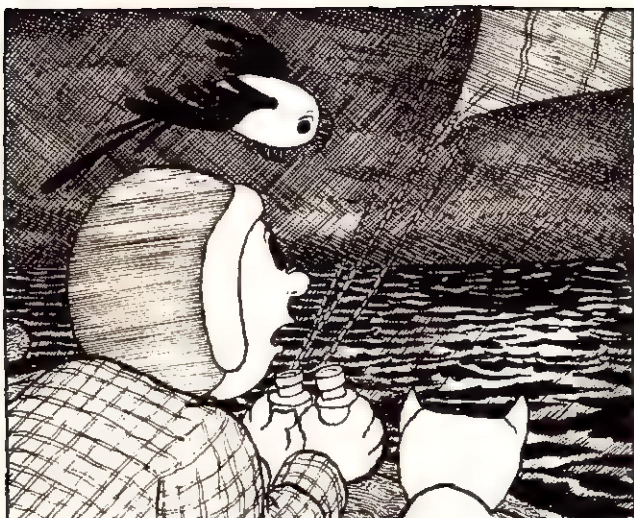
wanten weet. Zijn vingers zochten de knopjes van het apparaat, want hij wilde een sierlijke duikvlucht boven de Kokanje maken. Zo roetsj naar beneden en dan op het laatste moment in scheervlucht weer naar boven. Ah, dat was pas leven!
Pas op dat moment maakte Brammetje zich een beetje ongerust. Want hoe hij ook aan het duikvluchtknopje rukte, hij kwam niet lager. En toen hij de andere knoppen probeerde, gebeurde er evenmin iets. Er was iets mis met het vliegtoestel. . .

8. Aan boord van de Kokanje bemerkte de uitvinder het eerst, dat er iets niet in orde was. Zien kon hij niet veel, maar het geluid van de motor scheen hem te waarschuwen voor dreigend gevaar.
"Kom terug. . .! " riep hij luidkeels.
En: "Kom terug. . .! " riepen Karo en Tutu, angstig geworden door de klank van zijn stem. Heel in de verte hoorden zij Bram: "Ik. . . kan. . . nieieiet. . ."
Snel werd de afstand tussen hem en de Kokanje groter. De stemmen van zijn vrienden hoorde Bram al niet meer. Nu

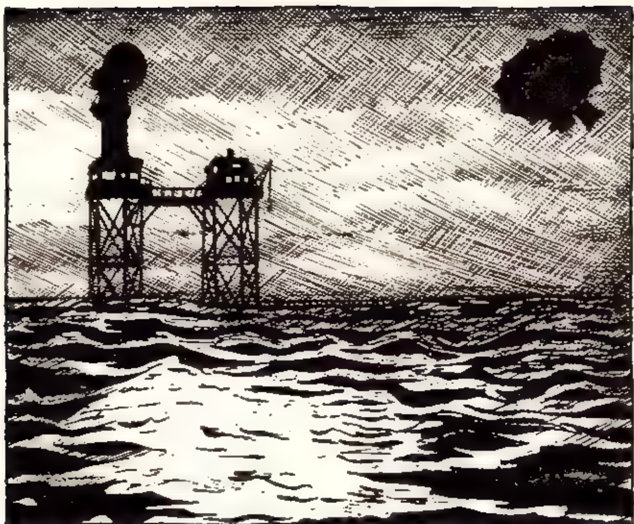
verweet hij het zichzelf, dat hij niet beter naar de uitvinder had geluisterd, hoewel het toch gek was, dat er helemaal geen knopje meer werkte.
Bram wilde het zichzelf nog niet bekennen, maar hij kreeg het zeer eigenaardige gevoel, dat hij niet langer op eigen kracht vloog, maar. . . ergens naar toe getrokken werd. Alsof hij in de slurf van een reusachtige stofzuiger terecht was gekomen, die hem tegen wil en dank naar onbekende verten zoog!

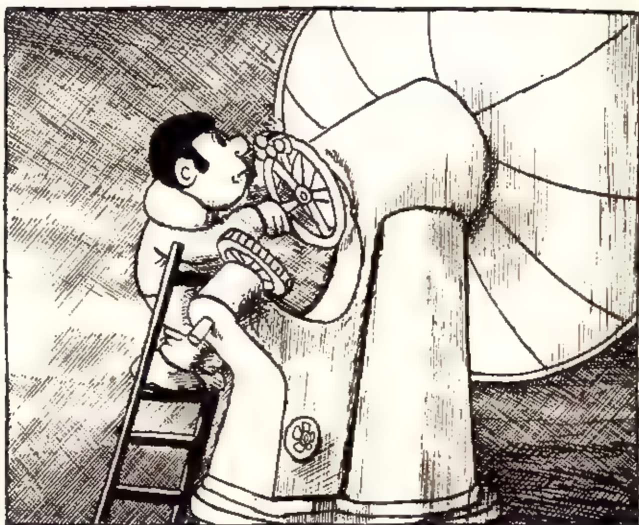
9. Aan boord van de Kokanje kon de uitvinder zelfs met de nachtkijker Bram Fok niet meer ontdekken.
"Ach, ach, hij gaat steeds verder. . . en mijn vliegapparaat heeft maar een beperkt bereik. Ik heb er al een tijd mee gevlogen; lang kan het niet duren of de motor stopt"
"En dan? " vroeg Karo.
"Dan ploft-ie in zee", zei de uitvinder droog.
"Maar dat is verschrikkelijk", zei Karo.
"Zeg dat wel, want zo'n toestel bouw je niet één, twee, drie weer op", zei de uitvinder.
Intussen werd Bram verder en verder getrokken door de

geheimzinnige kracht, die hij nu steeds duidelijker dacht te voelen. Weer rukte en trok hij aan de knoppen, maar hij week geen duimbreed van zijn koers af. En plotseling zag hij in welke richting hij werd gevoerd.
"Een booreiland? " vroeg hij verbaasd. Maar toen zag hij antennes en straalzenders en hij begreep, dat hij bij een eiland terecht was gekomen, waar radio-uitzendingen en misschien wel televisieprogramma's werden verzorgd.
Hij kon niet zeggen, dat die ontdekking hem erg gerust stelde. . .

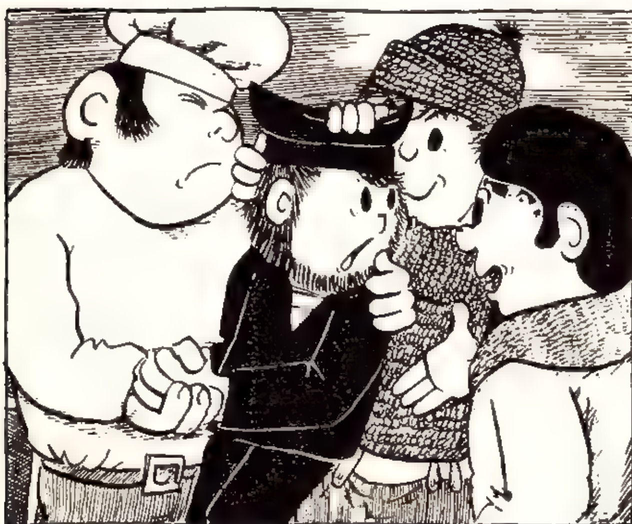
10. In het maanlicht tekende het radio-eiland zich af als een netwerk van spanten. Het eiland bestond uit twee delen, waarvan een kant de studio bevatte van Radio Vuurzee, het Station van de Warme Plaatjes, en het andere deel de technische afdeling. Als een reusachtige schotel stond een Parabool op de toren, en het was de leider van deze radio, André de Klos, die hoogstpersoonlijk dit instrument bediende om Bram naar binnen te krijgen. "Hij spartelt tegen", zei De Klos vermaakt. "Maar dat zijn we gewend, hij is ge-

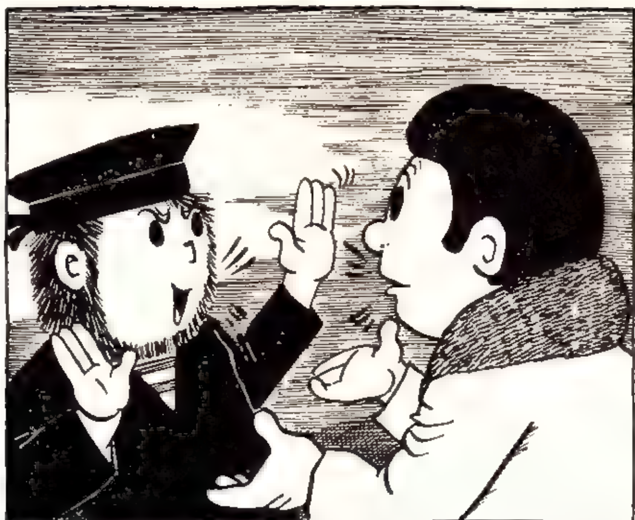
vangen in onze golventaster en daar kan je zelfs een raket mee naar beneden halen. Laat staan zo'n klein vliegtoestelletje. Kom maar binnen. . . poes, poes, poes. . ." Hij drukte speels op een knopje en prompt maakte Bram, hoog in de lucht, ongewild enkele sprongetjes, die zijn maag deden protesteren.
"Laat dat", riep hij luid, maar er volgde slechts een hoongelach van De Klos, die de machteloze Bram nu langs de radiogolven naar binnen loodste.

11. Bram deed een laatste wanhopige poging om zich aan de invloed van de golventaster te ontworstelen, maar hij was machteloos als een kind in een tuigje.
Met een harde klap landde hij op de ene helft van station Radio Vuurzee, waar hij onmiddellijk door potige zeelieden werd omringd. Eén van die mannen was André de Klos, de leider van het omroepeiland, die voor Brams protesten alleen maar een smadelijk lachje overhad.
"M'n beste man, we willen je immers geen kwaad doen",

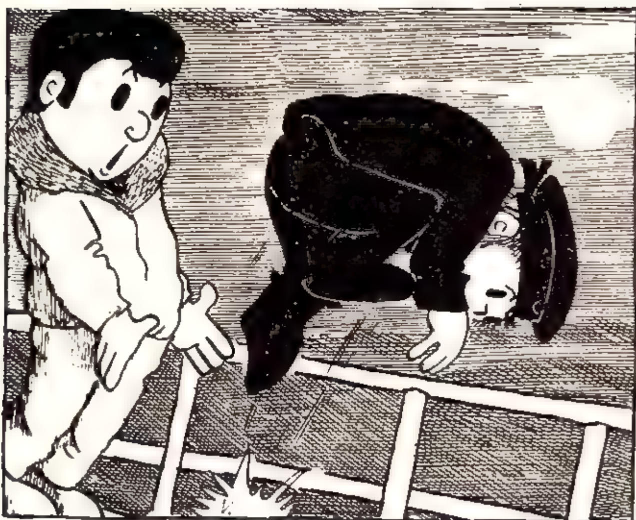
zei hij onverschillig. "Het gaat niet om jou, we willen je geen leed berokkenen."
"Ik zit anders onder de blauwe plekken van de landing", zei Bram verongelijkt. "Dat had je wel eens wat zachter mogen aanpakken."
"Waar gehakt wordt vallen spaanders", zei André de Klos. "Of zeelui", zei een ander en daar moest het hele stel weer verschrikkelijk om lachen. Langzamerhand begon Bram aardig nijdig te worden. . .

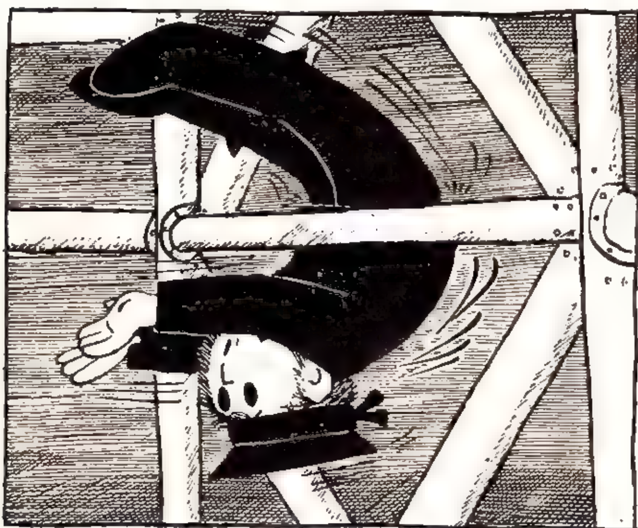
12. De Klos scheen te merken, dat zijn onvrijwillige gast zich stond op te winden, want sussend zei hij: "Kijk eens, ik zal het even uitleggen en dan begrijp je vast wel, dat we niets anders konden doen dan jou aan boord te halen. Wij zijn hier bezig met uitzendingen van Radio Vuurzee, het station met de warme plaatjes. We worden een beetje tegengewerkt en ze laten ons de havens niet in om proviand te gaan halen. Dat is ons enige probleem: hoe komen we steeds aan eten? En nu hoorden we, dat een uitvinder een soort eenpersoons-vliegtuigje zou gaan proberen. Met zo'n ding zouden we om de beurt even kunnen gaan eten, begrijp je? Te koop was het toestelletje niet, dus we hebben het met

onze golventaster naar ons toe gehaald."
"Je schijnt werkelijk te denken, dat je in je recht staat", zei Bram verontwaardigd. "Maar als de uitvinder jullie niets verkopen wilde, is dat zijn recht. En als jij dan toch het machientje pakt, dan is dat diefstal."
Dat woord maakte De Klos op zijn beurt woedend. "Als je op zo'n manier begint valt er met jou niet te praten. Sluit hem maar op, jongens."
Over de brug, die de beide delen van het eiland verbond, werd Bram naar het woonplatform gebracht. Maar halverwege de brug zag Bram zijn kans schoon. . .

13. "Kijk eens", zei Bram, terwijl hij naar boven wees. "Daar gaat een komeet met een vlammende staart." Natuurlijk keken al zijn begeleiders omhoog om dit wonderlijke verschijnsel te zien, en onder hun handen door dook Bram plotseling over de leuning van de brug, die de beide delen van het radioeiland verbond.
"Ongelukkige! " riep één van de mannen, "doe het niet! " Zijn raad kwam te laat, want voor Bram was er geen terugweg neer. Hoe gehard de mannen ook waren, toch waren zij door deze daad diep geschokt. "Als zeeman had hij beter moeten weten", zei één van hen, terwijl hij de pet af-

nam en ontroerd voor de borst hield. "Juist bij zo'n stalen eiland is de zee woest en er worden draaikolken gevormd, en zelfs de vissen lopen er kans te verdrinken."
Nu, Bram wist inderdaad, hoe gevaarlijk de zee bij zo'n kunstmatig eiland was, en hij had helemaal geen plannen om in het water terecht te komen. Hij draaide met zijn buik om een dwarsstang, waardoor zijn vaart gebroken werd, en greep haastig naar een andere stang om zich aan vast te houden. Op de televisie had hij zo dikwijls zien werken aan de brug met ongelijke leggers, dat er nu voor hem geen kunst meer aan was.

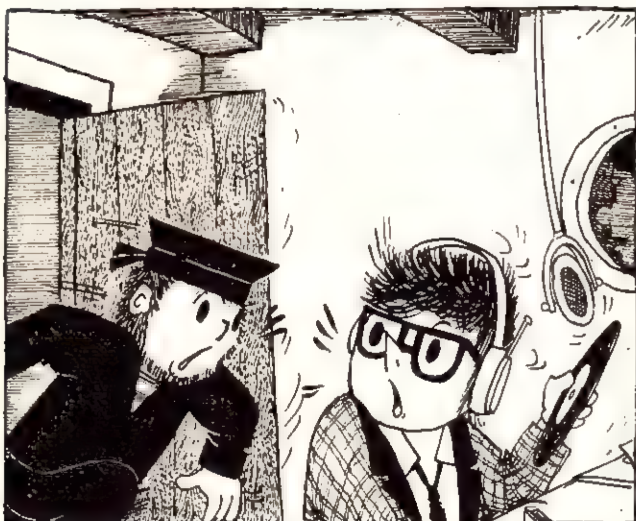
14. De mannen op de brug hoorden de geluiden van schoenen tegen metalen buizen en zij gingen er plotseling aan twijfelen, of Bram werkelijk in de kolkende zee terecht was gekomen. Voorzichtig daalden zij af in het netwerk van spanten, waaruit het radio-eiland was opgebouwd. En Bram slingerde zich intussen van stang naar stang, opgejaagd door de geluiden achter en boven hem.
In Studio Drie draaide een platenjongen, die hier disc-jockey werd genoemd, intussen zijn grammofoonplaatjes.

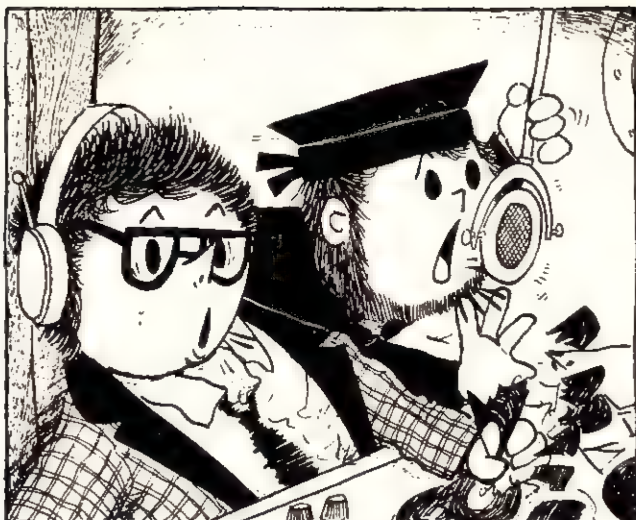
Hij praatte zo vlug, dat hij zelf nauwelijsk hoorde wat hij zei, maar dat bleek nauwelijks een bezwaar. "En dan hebben we hier een verzoekje van Marietje mmmm uit mmmm en zij vraagt een plaatje voor mmmm voor haar lieve mmmm, nou dat doen we natuurlijk erg mmmm. . ."
Het plaatje, dat hij draaide, was net zo onverstaanbaar als zijn aankondiging, dus hij was mooi in stijl gebleven. Wat er achter hem gebeurde merkte de disc-jockey niet. . .

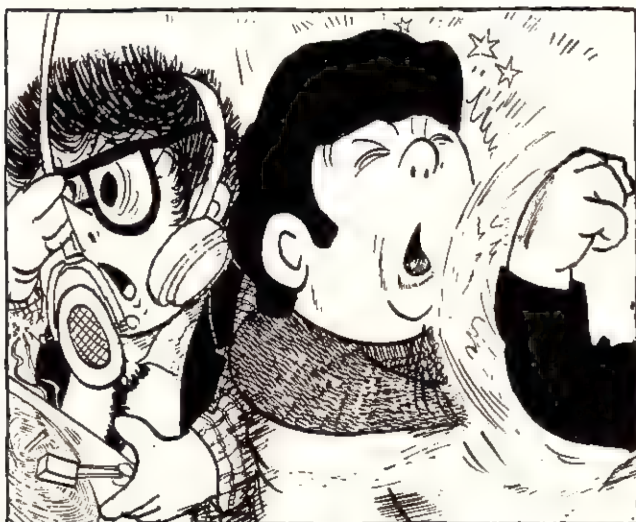
15. De disc-jockey was in een jolige bui, want hij had eindelijk eens een plaatje kunnen draaien, dat hij zelf ook leuk vond. Wekenlang had hij dezelfde twintig platen in steeds andere volgorde gedraaid dus een afwisselingetje werd op prijs gesteld.
"Ah, dames en heren, dat was dus weer mmmm, om niet te zeggen mmmm", riep hij op zijn onbegrijpelijke manier uit. "En nu komt er iets heel bijzonders. Iets zeer onverwachts. Iets, waar u helemaal niet op gerekend had." De deur sloeg open, en Bram kwam binnen, iets waar de

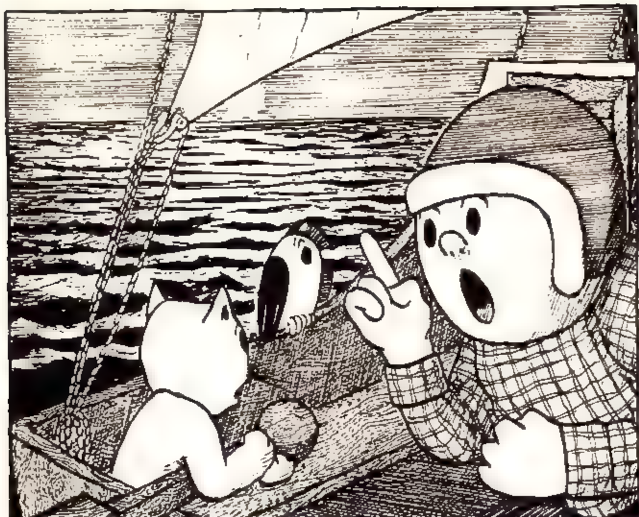
disc-jockey zelf ook niet op gerekend had. In dolle haast verbrijzelde Bram tien plaatjes, die slordig op de grond hadden gelegen. Zijn achtervolgers zaten hem alweer op de hielen, na een spannende achtervolging in de stalen spanten, en veel tijd had Bram niet.
"Hé. . ." riep de disc-jockey en daarna een heleboel onverstaanbare woorden. Maar daar waren zijn luisteraars zo aan gewend, dat ze er niets bijzonders in zagen. Ze dachten alleen, dat hij een nieuw plaatje aankondigde. En daarom kwam het vervolg voor hen als een volkomen verrassing. . .

16. De luisteraars naar Radio Vuurzee wisten niet, wat ze hoorden, toen eensklaps de stem van Brammetje Fok luid en duidelijk door hun luidsprekers kwam:
"Hallo, hallo, dit is Brammetje Fok, de zeeman. Ik ben op het radio-eiland van Vuurzee, en ik word gevangen gehouden, ik word gevangen gehouden, ze houden me hier gevangen."
Voordat hij meer kon zeggen stormden zijn achtervolgers de studio in. De disc-jockey keek radeloos naar de platen,

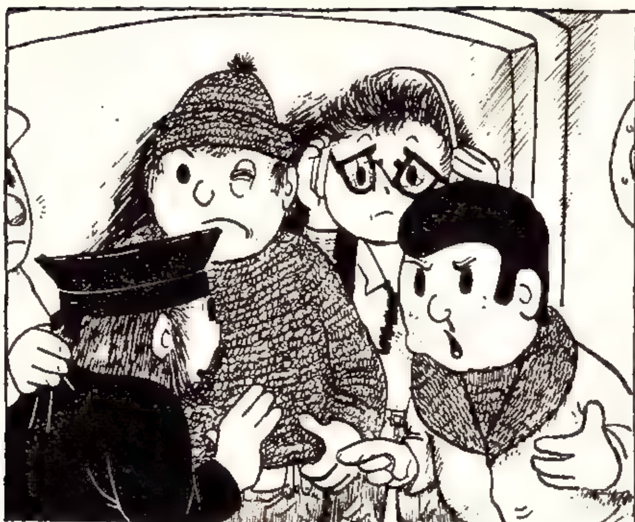
die sneuvelden. Maar één plaat wist hij te redden en dwars door het rumoer heen riep hij luid:
"Luisteraars, hier volgt de hit van de week en. . ."
Er klonk een doffe klap.
Bram had de hit van de dag onder de kin van één van zijn aanvallers geplaatst, die door deze genadeloze klap languit achterover sloeg.
Bram verdedigde zich als een zeeleeuw. Maar de overmacht was te groot. . .

17. Aan boord van de Kokanje heerste grote opwinding, want ook daar hadden ze via Radio Vuurzee de noodkreet van Bram gehoord. Nu wisten ze, waar hij was gebleven na zijn verdwijning in de nacht. "Er naartoe", riep de uitvinder in alle staten van ontzetting. "Vlug, vlug, vlug. We moeten zorgen, dat we er eerder zijn dan de politie. Want als de politie ook naar de radio heeft geluisterd, en eerder te hulp snelt dan wij, wordt mijn uitvinding overal bekend. En dat komt me niet gelegen."
"Alsof dat het belangrijkste is", zei Karo boos.

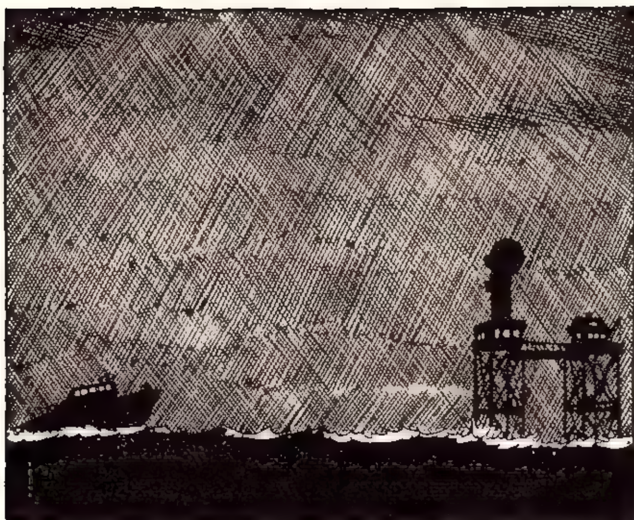
"Maar het is het belangrijkste", riep de uitvinder. "Er is nog geen patent op mijn uitvinding, en dan moet je erg voorzichtig zijn."
"Is dat soms belangrijker dan Brammetje? " vroeg Karo.
"Natuurlijk", riep de uitvinder. "Op Bram zit niemand te wachten, maar op mijn uitvinding wel. We moeten beslist de politie voor zijn." Daar leek weinig kans op te bestaan, want natuurlijk was de politie ook van Brams noodkreet op de hoogte en een snelle politiekruiser was al op weg naar Radio Vuurzee.

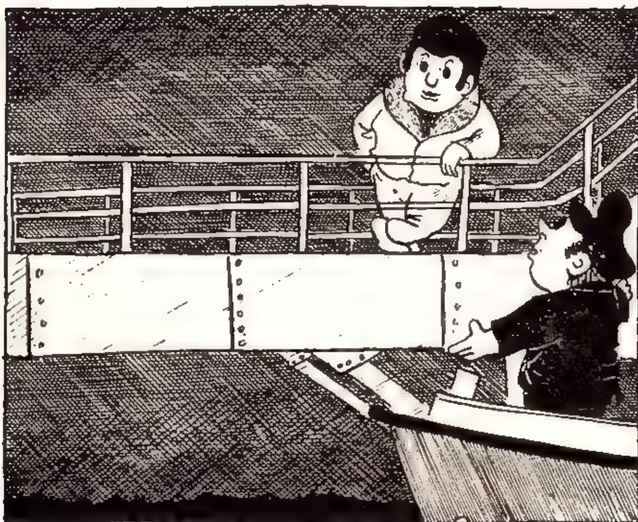
18. Het kon niet anders of op het eiland van Radio Vuurzee had Bram geen stand kunnen houden tegen het verenigde geweld van de radiomensen. Hij had flinke klappen uitgedeeld, maar er kwam een moment, waarop ze allemaal tegelijk over hem heen leken te vallen. Zijn handen en voeten werden door sterke handen vastgehouden en kort daarna lag hij stevig gebonden, en volkomen machteloos, op de grond.
"Wat doen we met hem? " riep er één.
"Als de politie hem vindt zijn we zuur", zei een ander. "En de politie komt zeker, nu die zeeman een noodkreet

via de radio heeft uitgezonden. . ." meende een derde.
"Misschien heeft de politie niets gehoord", zei de eerste twijfelend, maar daar wilde André de Klos niets van weten.
"Natuurlijk heeft de politie het gehoord, iedereen luistert immers naar Radio Vuurzee, het station van de Warme Plaatjes! Nee, we moeten hem opbergen en ik weet precies het plekje, waar we hem verstoppen kunnen, zodat ook de politie hem niet vindt."
Het werd tijd, want in de verte klonk al de sirene van de politiekruiser. . .

19. Met zwaailamp, zoeklicht en sirene voer de politiekruiser rechtstreeks op het radio-eiland af.
"Ahoy! " klonk een zware stem door de scheepsroeper. "Ook ahoy! " zei André de Klos vriendelijk, die op zijn gemakje over de brugleuning hing. Hij had in de tijd, dat zijn radio uitzond, al zoveel keren bezoek van de politie gehad, dat hij er niet heet of koud meer van werd. "We hebben een noodkreet opgevangen van de zeeman Bram Fok. Hij zei, dat hij hier werd gevangen gehouden. Is dat zo? " vroeg de politieman, die nu zo dichtbij was ge-

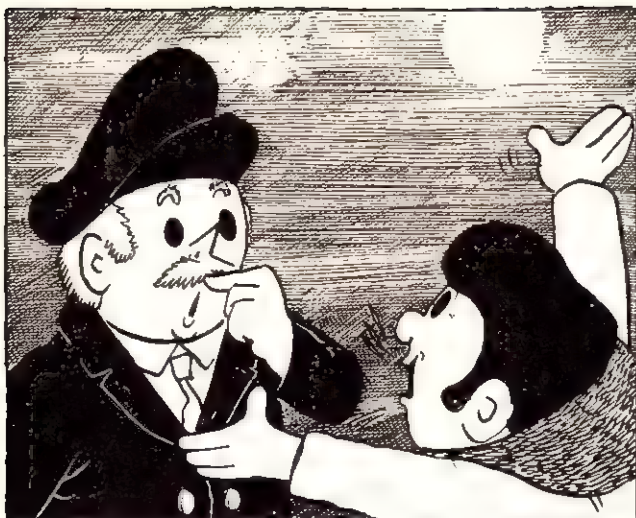
komen, dat hij de scheepsroeper niet meer nodig had.
"O, dat? " lachte De Klos vrolijk. "Zijn jullie er ingelopen? Dat spijt me echt. Het was een grapje van de discjockey. Je moet wát doen om het aardig te houden." "Het klonk niet als een grap", zei de politieman aarzelend.
"Maar het was het wel", zei De Klos.
"Bezwaar als we rondkijken? " vroeg de man in de kruiser. "Maar natuurlijk niet", zei De Klos. "De koffie is bruin en als je wilt kan je meteen een verzoekplaat opgeven."

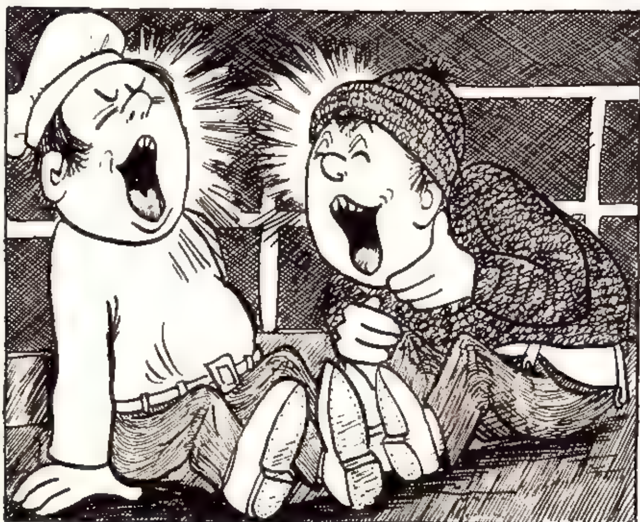
20. Ondanks de verzekering van André de Klos, dat alles in orde was en dat de noodkreet van Bram Fok maar een grapje was geweest, liet de politie zich niet zo gemakkelijk om de tuin leiden.
Grondig werden de ruimten doorzocht en in studio drie keken de politiemannen zelfs in de hoezen van de grammofoonplaten, want je kon nooit weten waar zo'n zeeman verstopt was.
"Ik heb 'm", riep er plotseling een, die met een platenhoes in de hand stond.
"Waar dan? Waar dan? " vroegen zijn collega's.

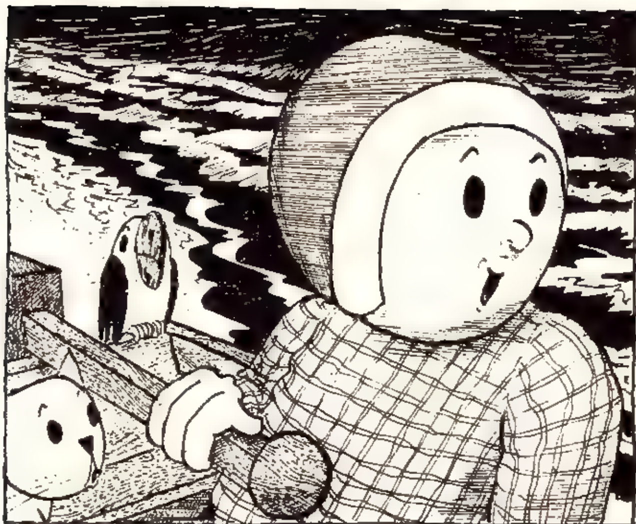
De man toonde de hoes van de grammofoonplaat, waarop het portret stond van Bram Fok, die als Droevige Zeeman, met Liederen Recht Uit Het Zilte Hart, voor korte tijd heel beroemd was geweest. Trouwe lezers van deze strip herinneren zich nog, hoe ieder radiostation dat plaatje speelde en hoe Brammetje net zo populair was als Heintje, of Gertje, of Hermientje.
"Nu hebben we zijn signalement", zei het hoofd van de politiemannen. "Maar waar is de man zelf? " Er werd verder gezocht, maar niemand kon Brammetje vinden.

21. Het hoofd van de politiemacht ging toch langzamerhadn geloven, dat er echt geen zeeman op het radio-eiland verborgen werd gehouden en dat het inderdaad allemaal maar een grapje was geweest.
"Al vind ik het wél een gek grapje", zei hij streng. "Ach, het was reclame voor die plaat van de Droevige Zeeman", zei André de Klos.
"U dient voorzichtig te zijn met dit soort grapjes", zei de politieman, "U brengt daarmee het gezag in beweging." "Dat spijt me dan erg", zei De Klos met een schuldig gezicht. "We zullen het nooit meer doen. Het is nooit de be-

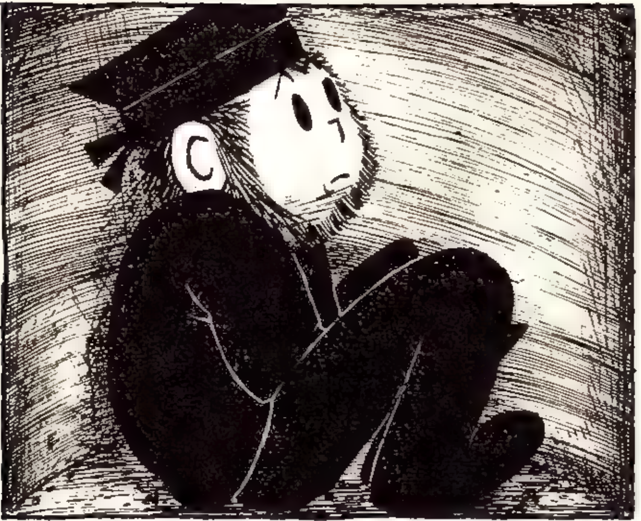
doeling geweest u in beweging te brengen."
"Dat is dan afgesproken", zei de politieman en hij nam hartelijk afscheid van De Klos en diens makkers.
Toen de kruiser wegvoer konden de mannen op het radioeiland zich niet langer inhouden. Ze sloegen dubbel van de lach, sloegen zich kletsend op de dijen en brulden het uit: "Als ze eens wisten, hoe dicht ze bij die Bram Fok in de buurt zijn geweest, dat is om je te bedoen."
"Hij zit daar goed", zei André de Klos grijnzend. "Laat 'm voorlopig maar zitten."

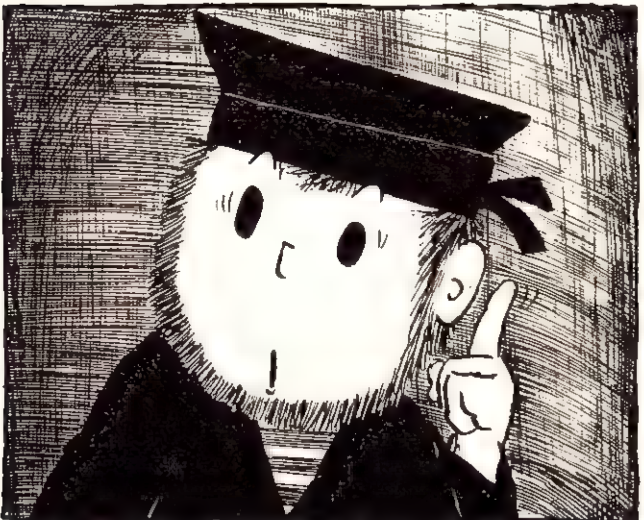
22. Aan boord van het goede schip Kokanje was de uitvinder bijzonder opgelucht over de rust, die er op het radioeiland heerste. "Er is geen politie, jongens. Gelukkig maar." "Gelukkig? " vroeg Karo verbitterd. "De politie zou Bram wel hebben gevonden en dan was hij gered geweest." "Maar de politie zou ook mijn uitvinding hebben gevonden, en die was dan niet meer te redden geweest." zei de uitvinder. Karo zuchtte. Er viel met zo'n man niet te praten. Hij dacht alleen maar aan zijn vliegapparaat en het lot

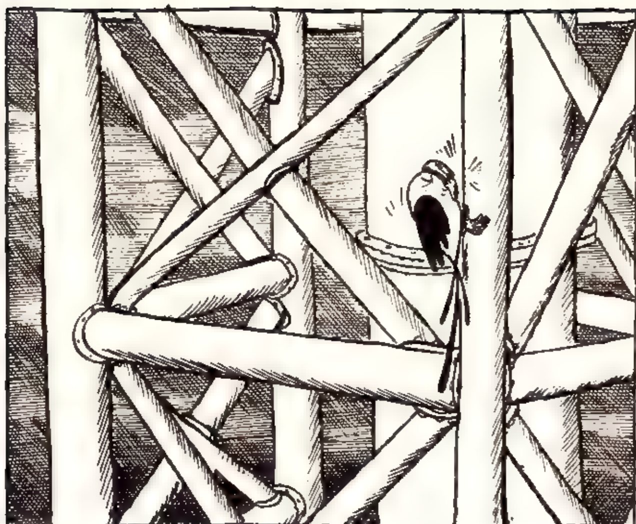
van Brammetje liet hem koud.
"We moeten op afstand blijven", zei de uitvinder nadenkend. "Als we met de Kokanje in de buurt komen, ruiken ze lont. Het is het beste, dat de papegaai er eens naar toevliegt en een kijkje gaat nemen." Dat plan was goed en Karo had er dan ook niets tegenin te brengen. Tutu vertrok op snelle vleugels, blij, dat hij nu ook iets zou kunnen doen. Maar hoe zou hij kunnen slagen, waar de politie al gefaald had?

23. Het was geen wonder, dat de politie Bram niet had gevonden. Want André de Klos had hem laten opsluiten in. . . één van de poten, waarop het radio-eiland rustte. Hij had geen hoop meer, dat iemand hem hier zoeken zou. Bram had de klossende schoenen van de politiemannen wel gehoord, maar hij wist niet, van wie de voetstappen waren. Langzamerhand kreeg hij het verdrietige idee, dat niemand zijn noodkreet over de radio had gehoord en dat niemand ooit weten zou, waar hij zat. Zijn verdrietige gedachten

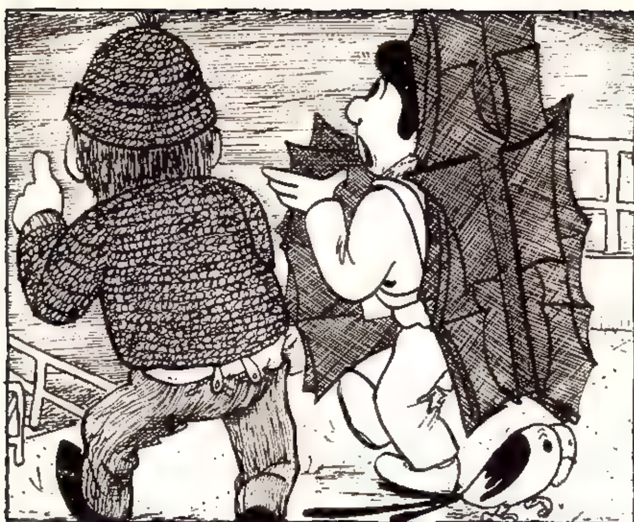
werden eensklaps onderbroken door een onregelmatig getik op de metalen buizen. Iemand klopte ergens tegen het ijzeren geraamte en in de holle buizen plantte het geluid zich voort: kort. . . kort. . .lang. . .lang. . . kort. . . .
"Morseseinen? " mompelde Bram ongelovig en onwillekeurig "vertaalde" hij de korte en de lange tikken in de letters van het Morse alfabet.
"H-a-l-l-o, B-r-a-m----"

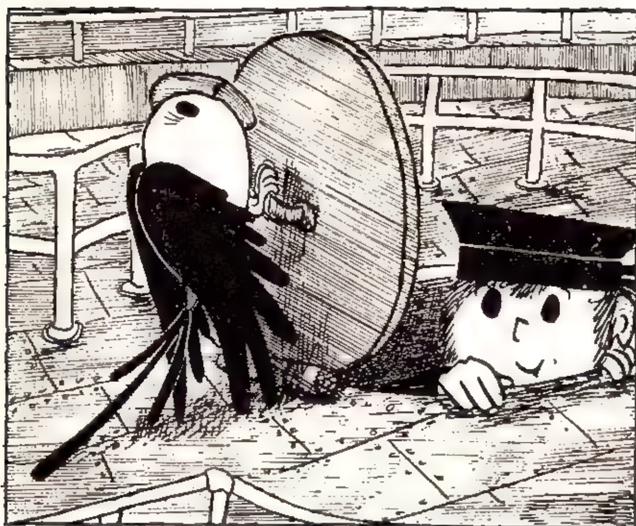
24. Onmogelijk kon Bram vermoeden, dat de morseseinen werden gegeven door Tutu, die in de steigers zat en als een specht tegen de spanten tikte.
Tutu had er nooit mee te koop gelopen, maar hij kon niet alleen spreken, hij kon ook morsetekens tikken. Een kunst, die betrekkelijk weinig papegaaien beheersen.
"H-i-e-r T-u-t-u", tikte hij. "W-a-a-r b-e-n j-e B-r-a-m?"
"H-i-e-r", seinde Bram terug door met zijn voet tegen de

binnenkant van de buis te kloppen.
Erg duidelijk was dat niet, maar na heel wat heen en weer geklop wist Tutu vrij nauwkeurig, waar hij Bram kon vinden. Iedere andere papegaai zou nu hulp zijn gaan halen, maar ten eerste vertrouwde Tutu op zijn eigen kracht en ten tweede wilde hij de uitvinder aan boord van de Kokanje, die toch alleen maar aan zijn eigen belangen dacht, er liever buiten laten. Daarom besloot Tutu het alleen te doen.

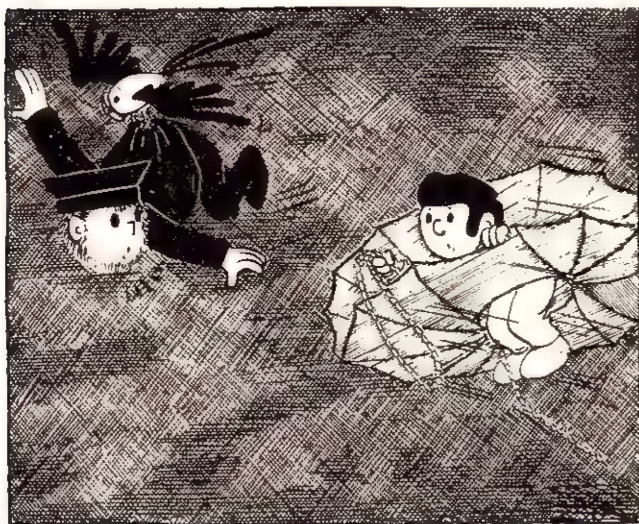
25. André de Klos was opgewonden en het was te merken aan zijn drukke gepraat, dat zelfs de mannen van het radioschip opviel, al waren die van de disc-jockeys wel iets gewend.
"Let op, mannen, hoe ik dit vliegtoestel ga proberen, dat wordt iets geweldigs, dat geeft ons de kans om alle vijanden van Radio Vuurzee te slim af te zijn en nu is er helemaal niemand meer, die de uitzendingen kan tegen houden en. . . ."
Hij had het zo druk, dat hij er niets van merkte, toen Tutu

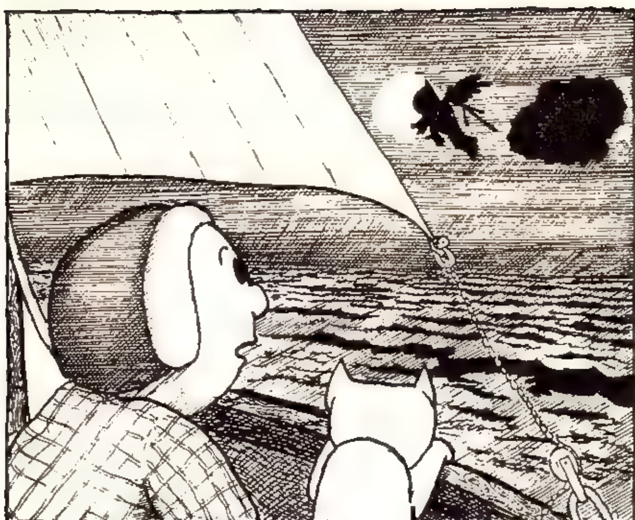
langs hem heen trippelde. En ook de andere opvarenden zagen in de halve duisternis niets van die kleurige vogel, waar ze trouwens toch geen vriend van hun gevangene in vermoed zouden hebben.
Dankzij de morsesignalen van Bram wist Tutu precies, waar hij de zeeman moest vinden. Het luik, dat de stalen buis afsloot, was stevig en zwaar, maar Tutu had nu eenmaal reuzekrachten en hij had er niet meer moeite mee dan een ander met het deksel van een suikerpotje.

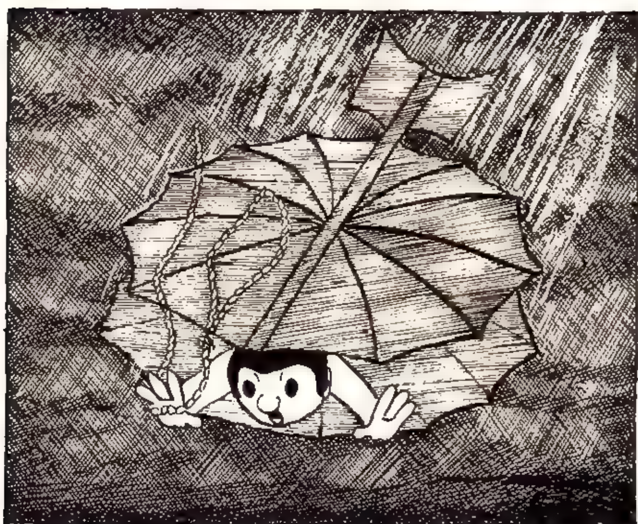
26. Toen Tutu terugkeerde merkten de opvarenden wel degelijk iets van zijn aanwezigheid, maar deze keer had hij dan ook Brammetje in de snavel genomen.
"Goeieavond", zei Bram in het voorbijgaan. "Het was erg leuk, jongens, maar het wordt mijn tijd. Het klokje van gehoorzaamheid heeft geslagen. Er is een tijd van komen en er is een tijd van gaan."
Met één ding had hij geen rekening gehouden, omdat hij er niets van wist. En Tutu was het ook volkomen door het

kopje gegaan, dat André de Klos op het punt had gestaan om een proefvluchtje met het vliegtoestel te maken. Zo kon het gebeuren, dat Tutu en Bram bijna ogenblikkelijk werden achtervolgd door de boze eigenaar van Radio Vuurzee, die niet van plan was om getuigen van zijn diefstal te laten gaan.
De man had een touw in de hand, waarvan hij een lasso draaide op een manier, alsof hij dat al eerder had gedaan.

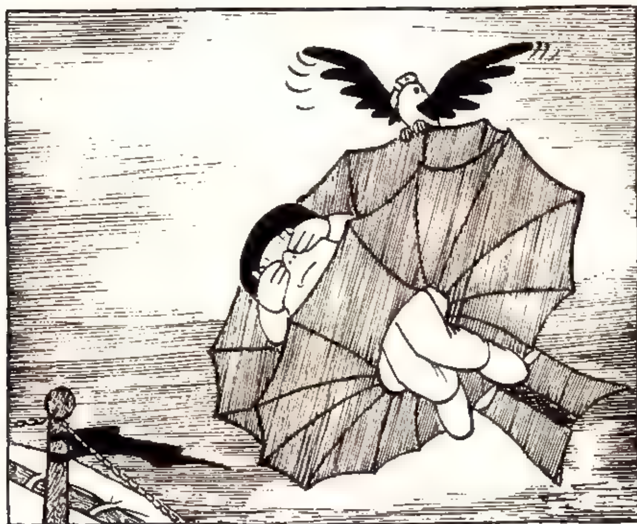
27. Aan boord van het goede schip Kokanje kon de uitvinder de vreemde achtervolging in het maanlicht gadeslaan. Hij zag Brammetje aan de snavel van Tutu hangen en daarachter de man, die zijn vliegtoestel had gestolen. En er klonk toch iets van de trots van de uitvinder in zijn stem door, toen hij zei: "Bram heeft geen kans. Tegen mijn vliegtoestel kan die papegaai niet op."
Karo had er graag iets tegenin willen brengen, maar de woorden bleven achter zijn snorharen steken. Als hij heel

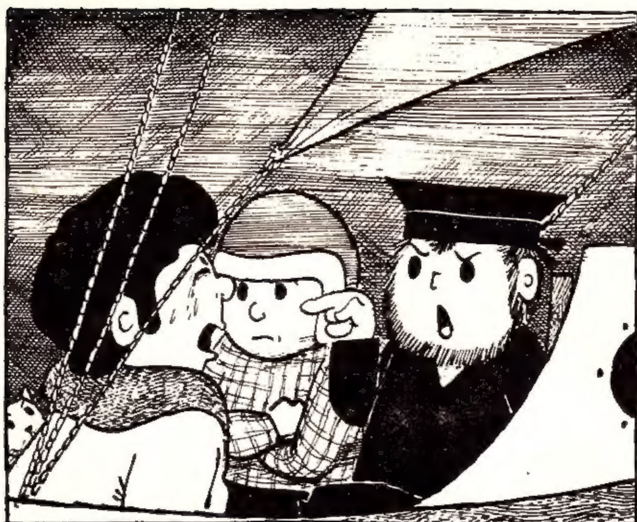
eerlijk was moest hij de uitvinder gelijk geven. De man met het vliegtoestel haalde duidelijk merkbaar de vermoeide Tutu in. . . en hij rolde zijn lasso al uit om Bram te vangen. Maar wat de uitvinder voorspeld had – en waar hij nu zelf al niet meer aan dacht – gebeurde op hetzelfde moment, dat er voor Bram geen ontkomen meer aan scheen te zijn. De motor van het vliegtoestel stopte en André de Klos stortte omlaag.

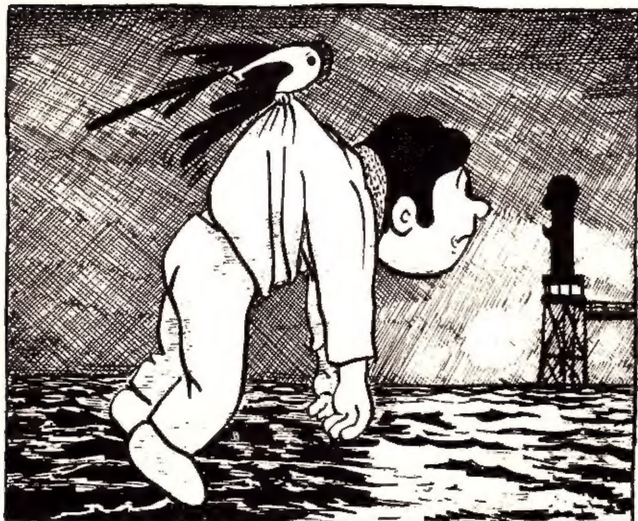
28. "Help, help", riep de uitvinder, maar het was wel zeker dat hij zich bezorgder maakte over zijn vliegtoestel, dan over het lot van de man, die ermee neergestort was. Tutu bereikte het dek van de Kokanje, liet Bram zonder meer los – waardoor hij onzacht neerkwam – en wiekte terug naar de verongelukte vlieger.
"Wie is die man? " vroeg de uitvinder.
"Hij is De Klos", zei Bram.

"Dat zie ik", zei de uitvinder. "Maar hoe héét ie? " Het duurde even voordat Bram hem aan zijn verstand had kunnen brengen, dat de man van Radio Vuurzee niet alleen de klos was, maar ook die naam droeg. En intussen had Tutu de onfortuinlijke man uit de golven opgevist en met vliegtoestel en al opgetild. Ook het laatste deel van de tocht legde De Klos dus vliegend af, maar niet zoals hij het zich had voorgesteld.

29. De Klos stamelde en snikte en kreunde, vooral toen Bram streng zei, dat hij eigenlijk aan de politie diende te worden overgeleverd na alle streken, die hij had uitgehaald. "Niet doen, geen politie", zei hij smekend en de uitvinder viel hem bij, want hij wilde zijn uitvinding nog geheim houden en als de politie er eenmaal bij was geweest, zouden ook de kranten alles te weten komen en dan wist de hele wereld het. "Goed", zei Bram nog steeds op die ernstige toon tot De Klos. "We zullen alles vergeten en vergeven,

en we zullen je naar je radio-eiland terugbrengen, maar op één voorwaarde."
"O, alles, alles", riep de man.
Bram fluisterde hem wat in het oor en hij vertelde zijn vrienden niet, wat die voorwaarde was hoe nieuwsgierig ze er ook naar waren.
Pas toen Tutu was teruggekeerd van zijn tocht naar het radio-eiland, waar hij De Klos had gelost, zei Bram: "Luister maar naar de radio, dan hoor je het vanzelf."

30. Aan boord van de Kokanje werd het avontuur gesloten met een feestelijke maaltijd, maar Karo was zo nieuwsgierig, dat hij vergat om te eten. Voortdurend vroeg hij zich af, wat Bram toch aan de man van Radio Vuurzee had gevraagd en waarom ze naar de radio moesten luisteren. En eindelijk hoorde hij het dan toch:
"Luisteraars, op speciaal verzoek uit volle zee", zei de omroeper, "spelen wij nog éénmaal een lied van de Droevige

Zeeman. Dit is speciaal aangevraagd voor de scheepskat Karo en voor Tutu, de sterkste papegaai ter wereld. En. . . de beste vrienden ter wereld, die iemand zich wensen kan." Daar klonk het lied van de Droevige Zeeman en diep ontroerd luisterden Brams vrienden toe. Dat maakte alle angsten weer goed en dat was een schitterend besluit van een avontuur, zoals alleen een Brammetje Fok dat verzinnen kon!

IN HET VOLGENDE NUMMER:

BRAMMETJE FOK
en de DRAKENVLIEGER

1. In het park liepen Bram en zijn vrienden, en ze luisterden naar de vogels, en Bram kende de namen van alle fluiters. "Dat is de blauwe kwinkeleer, dat is duidelijk, en de bonte guitewaal, die hoor je boven alles uit. En dat is een geluid, dat ken ik niet." Hij hield de handen aan de oren, maar het maakte hem niet wijzer. "De nachtegaal is het niet, en de spotvogel ook niet. Als je niet beter wist zou je zeggen, dat het een huilend jongetje was."

"Het is ook een huilend jongetje," zei Karo, want hij had het snikkende ventje al lang gezien en gewacht, of Bram erin zou lopen. Het knaapje hield een touw in de hand en toen Bram hem meewarig aansprak brulde hij nog harder, terwijl hij alleen maar zei: "Vrrnmbzzz akkklebajjjfff. . . wäääääääh."
"Wat erg voor je", zei Bram, maar hij had er eerlijk gezegd niet veel van begrepen.

UITGEVERIJ "SARI" B.V.
Postbus 96 - Ridderkerk - Tel. (01804) 13861